

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce : **D. B.,**

zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakuba Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2019, č. j. KRPA-286497-13/ČJ-2019-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o jeho zajištění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění do země původu, neboť mu bylo již dříve uloženo správní vyhoštění, přesto nevystoupal.
2. Žalobce v žalobě namítl, že se žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, přestože žalobce prokázal úmysl spolupracovat, kdy dal najevo, že hodlá z České republiky vystoupal a pokusit se za tímto účelem obstarat vše potřebné. Výklad žalovaného je v rozporu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, neboť realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření.
3. Napadené rozhodnutí dle žaloby nemůže obstát pro paušalizované a neindividualizované posuzování pobytové historie žalovanou. Závěry žalovaného vycházejí z nevystoupaní žalobce v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění, respektive rozhodnutím o stanovení nové lhůty k vystoupaní, aniž by individualizoval situaci žalobce a správně vyhodnotil, že žalobce již v okamžiku svého zajištění ztratil zájem o další pobyt na území České republiky, k němuž ztratil oprávnění a který ve svém důsledku vedl i k omezení jeho osobní svobody. S ohledem na to, že žalobce po svém omezení na osobní svobodě dal jasně najevo, že hodlá vystoupal dobrovolně, považuje své zajištění za zcela extenzivní a zbytečné, jelikož je nepochybné, že jeho zájem na legálním vystoupaní z území České republiky je zcela shodný se zájmem žalované.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta s. ř. s. při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vystoupaní, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vystoupaní, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
7. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vystoupaní cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vystoupaní“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vystoupaní uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené“.

8. Ohledně povahy zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017-27: „*K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“*
9. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění (např. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51, bod 23).
10. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. V případě již vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.
11. Žalovaný při posuzování podmínek pro zajištění hodnotil chování žalobce, který si byl vědom mu uloženého správního vyhoštění, a přesto neučinil žádné kroky k vycestování, z čehož má být dle žalovaného patrné, že nevycestuje a nebude dodržovat právní předpisy a povinnosti mu uložené správním orgánem. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č.j. 5 Azs 20/2016- 38, nerespektování správního vyhoštění nezakládá samo o sobě zajištění cizince, vždy je třeba vzhledem ke konkrétním okolnostem posoudit, zda nelze požadovaného účelu dosáhnout mírnějšími opatřeními.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl zajištěn na protialkoholní záchytné stanici Bulovka, ve správním řízení sice uvedl, že vycestuje dobrovolně, ale takto uvedl také při předchozím zajištění (č.j. KRPA-110539-15/ČJ-2017-000022 ze dne 26.3.2017) a přesto zde setrval. Tvrzení žaloby, že prokázal úmysl vycestovat a za tím účelem činil vše potřebné, nemá oporu v obsahu správního spisu. Naopak je to pobytová historie žalobce i současnost, jež prokazuje, že tvrzení o dobrovolném návratu je pouhou účelovou nenaplnitelnou deklarací, jestliže žalobce nevycestoval po uložení správního vyhoštění v roce 2017, ani po zamítnutí jeho žádosti o azyl v témže roce, shodně jako po zamítnutí žaloby proti neudělení azylu i kasační stížnosti v roce 2018. Žalobce měl dostatek času k vycestování. Což neučinil a ani učinit nehodlá, jestliže po zajištění znovu požádal o udělení o azylu, což vedlo ke změně režimu zajištění žalobce (č. j. OAM-404/LE-BA04-BA04-PS-2019 ze dne 14.8.2019), přestože ve správním řízení uvedl, že v ČR nechce zůstat, vycestuje dobrovolně, přičemž na Ukrajině mu nic nehrozí. Záměr žalobce setrvat na území ČR je zcela zřejmý.
13. Dlouhodobé setrvání na území ČR po uložení správního vyhoštění a zneužívání azylového práva soud považuje za *ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců*, jež samo osobě obvykle zakládá podmínky pro rozhodnutí o zajištění cizince. V posuzované věci jsou dále vyloučeny podmínky pro uložení zvláštních opatření z důvodu absence finančních prostředků a setrvalého bydliště žalobce.
14. Žalovaný se dostatečně zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, aniž by se jednalo o nepřípustnou automatickou paušalizaci řešení pobytu cizinců, kteří nevycestovali krátce po udělení správního vyhoštění. Okolnosti vylučující aplikovatelnost § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou v posuzované věci natolik zřetelné, že nelze účinně namítat zásadu minimalizace zásahu do práv žalobce. Krajní opatření spočívající v zajištění žalobce je tak v dané věci zcela na místě.
15. Napadené rozhodnutí v souladu s výše uvedeným splňuje všechny náležitosti, tak jak je vyžaduje § 68 odst. 3 s. ř., zejména s ohledem na skutečnost, že žalovaný správní orgán je povinen o těchto věcech rozhodnout ve velmi krátkých zákonných lhůtách.
16. Na základě výše uvedeného soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
18. Ustanovený advokát žalobce, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci 2 úkony právní služby, kterými jsou převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a jedno písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100,- Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300,- Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za 2 úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6800,- Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající DPH. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10.10.2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.